

1.

.....



„A dnes budu zkoušet!“ oznámila učitelka, sotva vstoupila do třídy. Je zle! řekla si Saxana. Třídní učitelka, čarodějnice Zefyrýda, měla určitě svůj záchvat revmatismu. Belhala se a hned, jak si sedla, začala masírovat nateklé klouby na rukách. Pak otevřela notes.

„K tabuli půjde...“ povídala pomalu.

Když měla Zefyrýda revma, vyvolávala obyčejně špatné žáky. Jako Saxanu. Je zle! opakovala si Saxana. A přikrčila se v lavici.

Saxana byla žákyně střední školy nadpřirozených bytostí, obor čarodějnictví. Vlasy měla tak husté, až se zdálo, že se jí kolem hlavy splétají hádci. Tmaví, lesklí a nepokojní hádci. Tvář měla smetanovou a v té svítily doširoka otevřené oči. Někdy vypadaly lstivě, jindy z nich kapala

mléčná nevinnost: jak právě Saxana potřebovala. Postavu měla patnáctiletou s nohama, kterým byly krátké i nejdelší černé punčochy.

Zevnějšek měla tedy Saxana přesně na čarodějnici. Ale Saxanu čarování nebavilo. Podle toho vypadal její prospěch. Saxanin otec netopýr se sice o svou dceru nestaral, ale když ji v minulé konferenci hrozilo propadnutí, přece jen se za ni přišel přimluvit.

„Je ještě mladá, paní učitelko, jistě jednou zmoudří,“ řekl. Pak Zefyrýdě svěřil, že Saxanina matka, divá žena z blat, měla v mládí také plnou hlavu nesmyslů.

„Představte si, že nechtěla zavádět pocestné do močálů,“ říkal. „A byla tak líná, že se nechtěla ani míhat na pařezu, a tak jim alespoň šálit zrak!“

Zefyrýdu to zaujalo.

„A dnes je přece tak úspěšná!“

„Právě!“ přikývl netopýr. „Saxana bude jistě také dobrá čarodějnice... Jen jí ještě dát příležitost!“

Tehdy se Zefyrýda nechala obměkčit a Saxana prošla. Ovšem tehdy také Zefyrýda neměla revma.

Zefyrýda si odsunula bradavici od oka, aby lépe viděla. Saxaně se

zdálo, že se dívá přímo na ni. Což byl omyl. Zefyrýda jen šilhala. A měla v úmyslu vyvolat Bruhundu, která látku určitě ovládala. Zefyrýda totiž dnes měla tak silný záchvat revmatismu, že se chtěla v klidu obírat otázkou, jestli si má sednout do mraveniště nebo se jen šlehat kopřivami; poslední bylo méně nepříjemné, ale také méně pomáhalo. Jenomže pak zahlédla Zefyrýda ruku. Ruka se opatrně sunula po Bruhundině první lavici, a pak otevřela dlaň. Bruhunda nenápadně hodila do dlaně papírek. Ruka sjela k zemi jak užovka a vlnivě klouzala zpátky k zadní lavici. Zefyrýda zapomněla na revma.

„Co je to tam vzadu?“

A už stála nad Bruhundou.

„Tys ji poslala tahák?!“

Bruhunda zkroušeně kývla.

„Prosím ano.“

Zefyrýda hbitě dokulhala k Saxaně.

„Tak honem! Dej mi to!“ zahleděla se do papírku. „Tak přeměna živé bytosti v neživou? Tys chtěla podvádět! K tabuli! Zopakujeme si starší látku..., přeměnu v jinou živou bytost!“

Saxana šla odevzdaně k tabuli.

„Předvedeš nám proměnu...“ říkala Zefyrýda pomstychtivě, „... třeba v krkavce!“

Saxana se nadechla a úpěnlivě se podívala na Bruhundu.

„V krkavce!“ začala ochotně. „Ano. V krkavce se proměníme, když...“

Bruhunda se sice snažila, ale Zefyrýda ji uviděla.

„Nenapovídat! Jinak tě zapíšu do třídní knihy, Bruhundo.“

Bruhunda byla hodná žákyně, a tak přestala napovídat.

„Víš to, Saxano, nebo to nevíš?“

Nevěděla to. Ale pokusila se:

„Dexem po... vedereX!“ řekla.

Místo Saxany stálo na stupínku kuře.

„To jsem si mohla myslet!“ řekla Zefyrýda. „Na opakování jsi ani ne-sáhla.“

Saxana provinile zamžourala kuřecím okem.

„Rebeke plex!“ řekla zhnusená Zefyrýda a mávla rukou.

Před tabulí se zase objevila Saxana.

„Jak si to vůbec představuješ? Proč se neučíš?“

„Já jsem se chtěla učit,“ řekla Saxana slabě, „ale udělalo se mi nevol-no a...“

Pár žákyň se uchichtlo a Zefyrýda se rozzlobila.

„Tobě se vždycky udělá nevolno, když se máš učit!“ zahřměla. „A to si myslíš, že postoupíš do další třídy? Když si ve čtvrtém tisícletníku pleteš kuře s krkavcem? Co víme o kuřatech? Řekni jí to, Bruhundo!“

Bruhunda ochotně vstala.

„Z kuřat nás zajímají hlavně plivníci. Vylíhnou se z vajec černé slepi-
ce a...“

„Stačí. A co nám řekneš o krkavcích?“

„Krkavci budí strach, neboť obletují zdechliny a krákají!“

Zefyrýda spokojeně otevřela notes.

„Správně! Píšu ti jedničku, Bruhundo! O Bruhundu nemám strach, pilně se učí a v životě se neztratí. Věřím, že Bruhunda bude dělat jak plivníka, tak krkavce vždycky na jedničku. Ale ty? Může snad kuře obletovat zdechliny a krákat? Copak by budilo strach?“

Saxaně bylo jedno, jestli kuře budí strach. Nechtěla být ani kuřetem, ani krkavcem. Nejraději byla jen Saxanou s hustými a lesklými pletenci vlasů a tak dále. Ale propadnout se jí také nechtělo.

„Já bych to zkusila ještě jednou,“ řekla nesměle.

„No?“

Zefyrýda se přísně podívala na třídu, aby nikdo nenapovídal. A Saxana otevřela ústa.

„Dexem po... krumplex!“ řekla.

Místo Saxany stála na stupínku kráva.

Když pak byla Saxana zase ve své podobě a stála před Jeho ředitelskou Šestirukostí, ani se moc nevymlouvala. Ano, sežrala notes!

„Měla v něm samé pětky. Tak využila situace, že byla přežvýkavec!“ soptila Zefyrýda.

Když ta bába ví, že jsem tam měla pětky, zbytečně jsem si kazila žaludek, říkala si Saxana.

Ředitel čarodějnické školy vzdychl.

„S tebou jsou samé potíže, Saxano. Já tě nechápu!“

Saxana ho nevrle pozorovala.

Pan ředitel měl tři páry rukou. Jedním párem se starostlivě drbal za ušima, druhým namácel párek do hořčice a třetím psal objednávku dalších jedů k přípravě osvěžujících nápojů. S tímhle zevnějškem se nemohl objevit v lidském světě. Zatímco Saxana klidně! Jak by ji tedy mohl chápat?

Jeho Šestirukost udělala Tss tss! a pokračovala.

„Takoví baziliškové nebo vlkodlaci by byli celí šťastní, kdyby mohli studovat, a ty si toho nevážíš?“

„Já nevím,“ řekla opatrně Saxana.

„Ona neví!“ Jeho Šestirukost spráskla všechny tři páry rukou. „Je to vůbec možné? Nechtěla jsi snad jít na jiný obor... třeba na obor princezen?“

„Asi to tak bude,“ vmísila se Zefyrýda: „Nedostala se tam, a je proto zatrpklá.“

„Nemohla jsem jít na princeznu,“ broukla Saxana, „nemám zlaté vlasy.“

„Anoano, já jsem zapomněl..., ale snad bychom mohli udělat výjimku...“

Saxana se lekla.

„Ne!“ vyhrkla. „Já se prosím budu raději snažit tady... u čarodějnic!“

Jeho Šestirukost se zaradovala a udělala na Zefyrýdu obličej jako No tak vidíte, paní kolegyně, takhle se na ni musí!

To by mi ještě scházelo! říkala si zděšená Saxana. Hlavním vyučovacím předmětem u princezen bylo čekání, ať už přitom princezny sloužily u zlých macech, nebo spaly obklopeny šípkovým houštím. A čekání neměla Saxana v krvi. Byla netrpělivá.